

Arrest

nr. 51 162 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 oktober 2009 en heeft zich op 3 november 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 maart 2010.

1.3. Op 5 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bent geboren op 29 februari 1984 in al-Fheli, Syrisch Arabische republiek, waar u uw hele leven woonde. U bezit de Syrische nationaliteit. U bent een Christen. U volgde het lager secundair onderwijs maar stopte voor het einde van het derde jaar. Daarna werkte u eerst als landarbeider en later als taxichauffeur.

In het begin van 2008 begon u te werken als de persoonlijke chauffeur van Alaa Nweran, een christelijke Arabier en de baas van het bedrijf "Alaa Nweran firma voor computers". Dit bedrijf, gelegen in Homs, was bezig met archiveren en met het drukken van brochures en advertenties. Regelmatig bracht u pakjes van de firma naar het koerierbedrijf DHL, om op te sturen naar Dubai of Qatar. Uw kennis, M.(...) A.(...), die ook de tweede man van het bedrijf was, zei dat het ging om archieven voor firma's.

Op 5 mei 2009 bracht u M.(...) naar het DHL kantoor in de wijk al-Mezze, in Damascus. Daar aangekomen telefoneerde Makhoul naar het kantoor van de firma, in Homs. Er werd niet opgenomen en M.(...) contacteerde de naast het kantoor van de firma gelegen supermarkt. De persoon in de supermarkt zei hem dat de criminele veiligheidsdienst was langsgesproken, alle werknemers had gearresteerd en de computers en documenten in beslag had genomen. M.(...) zei u dat u onmiddellijk moest onderduiken omdat de firma eigenlijk militaire informatie van op televisie resumeerde en opstuurde naar Qatar.

U dook onder bij een vriend van uw oom in Damascus. U legde hem alles uit en mocht er een paar dagen blijven, naderhand verhuisde u naar zijn boerderij, waar het veiliger was. U probeerde M.(...) nog te bereiken maar dat lukte niet, u vernam op 12 mei 2009 van uw oom dat M.(...) op 7 mei 2009 gearresteerd was. Uw oom en zijn vriend gingen op onderzoek uit en omstreeks 10 juni 2009 kwamen via een advocaat en met smeergeld te weten dat alle werknemers van de firma, inclusief u, van spionage waren beschuldigd. De advocaat adviseerde uw oom niet tussen te komen en geen advocaat aan te stellen daar deze anders ook zou beschuldigd worden van medeplichtigheid. Sinds u was ondergedoken is de inlichtingendienst naar u op zoek. Af en toe komen ze thuis langs met de bedoeling u te arresteren. Ze zeiden dat ze u dringend nodig hadden.

Op 16 oktober 2009 nam u in Damascus een vlucht van Syrian Airlines naar een onbekende bestemming. U reisde met een paspoort dat u was bezorgd door de smokkelaar die u begeleidde. Na de vlucht reisde u nog twee dagen per trein en Op 18 oktober 2009 kwam u aan in België, waar u zich vluchteling verklaarde.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zal worden geëxecuteerd of tot levenslang zal worden veroordeeld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u tijdens uw gehoor bij het CGVS uw Syrische rijbewijs neer.

B. Motivering

Na uw gehoor van 26 maart 2010 op het CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend.

De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegrond is.

Het is algemeen aanvaard dat het aan de indiener van een aanvraag om internationale bescherming is om de feiten die aan de grondslag van die aanvraag liggen te bewijzen. U werd er in het Arabisch van op de hoogte gesteld dat u zo snel mogelijk moest proberen alle documenten voor te leggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten zouden kunnen aantonen (vragenlijst). Toch is het enige document dat u voorlegt een rijbewijs, dat u had laten opzenden omdat u had gehoord dat u op basis daarvan een Belgisch rijbewijs zou kunnen krijgen (gehoor, p.9). Hoewel u mogelijk nog een paspoort en een militair boekje had liggen in uw ouderlijke huis in Syrië probeerde u niet deze documenten te laten opsturen. Uw poging om dat te rechtvaardigen door te zeggen dat uw militaire boekje niet kan worden opgestuurd zonder speciale toestemming kan niet worden aanvaard gezien uw rijbewijs, ook een officieel document zonder problemen met de firma DHL werd verzonden. Verder zijn uw verklaringen betreffende het paspoort inconsistent. Eerst zei u dat het was in beslag genomen door de autoriteiten en later zei u dat het mogelijk ergens in huis lag (gehoor, p. 8-9, 15). Deze vaststellingen laten vermoeden dat u uw officiële documenten bewust wil verborgen houden voor de Belgische autoriteiten en zaaien ook twijfel over de authenticiteit van uw rijbewijs, een simpel na te maken document. In het kader van de algemene geloofwaardigheid moet er ook worden op gewezen

dat het weinig overtuigend overkomt dat u geen enkel document kan neerleggen dat de gebeurtenissen kan ondersteunen die aan de basis liggen van uw vertrek uit Syrië. Het zou hier volgens u immers gaan om een spionagezaak waarin alle werknemers van een bedrijf zijn gearresteerd, een gebeurtenis waarvan men zich nauwelijks kan voorstellen dat deze de media niet zou hebben gehaald. Weliswaar kunnen de verklaringen op zich een voldoende bewijs vormen van de aangehaalde feiten maar dat is enkel het geval indien al het mogelijke is gedaan om documentaire bewijzen neer te leggen, wat in uw geval niet zo is.

Desalniettemin kunnen uw verklaringen worden meegewogen in de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Om een voldoende bewijs te kunnen vormen moeten de verklaringen coherent, plausibel en niet strijdig met de gekende situatie zijn, zij moeten met andere woorden geloofwaardig zijn. Indien de verklaringen geloofwaardig zijn en er geen andere redenen zijn om te twifelen aan de algemene geloofwaardigheid kan aan de niet door documenten ondersteunde verklaringen het voordeel van de twijfel worden gegeven. Er zijn echter tal van elementen die de geloofwaardigheid van de materiële elementen van uw claim aantasten.

Het behoort tot de kern van uw claim dat u werkzaam was als de chauffeur van de directeur van "Alaa Nweran firma voor computers". Hier zijn nochtans ernstige twijfels over. Zo wist u niet eens of de directeur kinderen had, hoewel u hem thuis ging afhalen en hem naar allerlei plaatsen vervoerde (gehoor, p. 3-4). U beweerde weliswaar dat uw baas nooit over zijn familie sprak (gehoor, p. 5) maar gaf anderzijds te kennen dat u was aangeworven door een dorpsgenoot, M.(...) A.(...), die familie was van de vrouw van de baas, die ook de plaatsvervangend directeur was en waarmee u ook regelmatig de auto deelde (gehoor, p. 4). Ondanks uw beweringen lijkt het weinig plausibel dat u nooit iets over de familie van de baas zou horen als u werkelijk de gestelde functie uitoefende. De geloofwaardigheid van uw bewering te werken voor de gestelde firma wordt verder ondergraven door uw verklaringen over de activiteiten ervan. Eerst stelde u dat de firma handelde in computers, wat zou overeenstemmen met de naam (gehoor, p. 4). Daarna stelde u dan weer dat de firma advertenties en brochures drukte en bezig was met archieven (gehoor, p. 5). Gevraagd waarom het bedrijf dan zulk een naam had zei u geen idee daarvan te hebben (gehoor, p. 5). Deze onwetendheid over de werkzaamheden van uw bedrijf is des te merkwaardiger daar u regelmatig contact had met de werknemers. Jullie dronken samen koffie, gingen lunchen en u zag sommige mensen zelfs buiten het werk (gehoor, p. 5-6). U poogde dit te verklaren door te stellen dat er contractueel vastgestelde orders waren die stelden dat er niets over het werk mocht gezegd worden (gehoor, p. 4, 6). Dat argument kan echter niet overtuigen, indien u werkelijk voor deze firma werkte mag, gezien uw contacten binnen en buiten de werkomgeving, worden verwacht dat u hier meer zou kunnen over vertellen.

Wat betreft een tweede materieel element, het incident dat het begin van uw problemen zou hebben gevormd, kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. U stelde dat M.(...) u, toen hij u aanraade onder te duiken, vertelde dat de firma militaire informatie doorgaf aan een firma in Qatar. Het komt allereerst merkwaardig over dat, in schril contrast met de elders in uw verklaringen aangehaalde discretie over de activiteiten van de firma, de tweede man van het bedrijf u op het moment dat de problemen begonnen plots volledig zou inlichten over deze activiteiten (gehoor, p. 7-8). Anderzijds komt het weinig plausibel over dat het neerschrijven en aan Qatar doorgeven van informatie die op de televisie wordt getoond illegaal zou zijn en zou leiden tot vervolging door de autoriteiten. De televisie is immers een publiek medium en de daarop getoonde informatie is voor eenieder vrij toegankelijk. Moesten de gestelde gebeurtenissen werkelijk hebben plaatsgevonden en hebben geleid tot een beschuldiging van spionage tegen u, kan daarenboven worden verwacht dat u op de hoogte zou willen blijven van wat er gebeurde met de andere arrestanten. U kon daarover echter geen enkele informatie geven, hoewel u nog contact onderhoudt met uw familie in Syrië en verschillende van de gearresteerden van uw dorp en van buurdorpen zouden zijn (gehoor, p. 16).

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door uw bewering niet te weten wat de bestemming was van de vlucht waarmee u het land verliet. Dat was immers een vlucht van Syrian Airlines die vertrok in Damascus zodat kan worden aangenomen dat alle opschriften en mededelingen in het Arabisch, uw moedertaal, waren.

Gezien de ernstige twijfels over de aannemelijkheid van de kernelementen van uw claim, de lage algemene geloofwaardigheid van uw andere verklaringen en het, zonder afdoende redenen, ontbreken van documentaire bewijzen, kan het voordeel van de twijfel niet worden toegekend aan de materiële elementen van uw claim voor internationale bescherming.

Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2^e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de tegenpartij louter op basis van verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag dient te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet zodat op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluiten dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig is. Verzoeker stelt nog dat tegenpartij hem het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: ‘*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, januari 1992’ en ‘*Note on burden and standard of proof in refugee claims*, Office of the UNHCR, 16 december 1998’.

2.2. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

2.3. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt vermits voormeld een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 juli 2010, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hoewel hij een paspoort en een militair boekje zou hebben in Syrië, hij tot op heden heeft nagelaten deze documenten voor te leggen en hij inconsistente verklaringen aflegde over zijn paspoort, hetgeen laat vermoeden dat hij zijn officiële documenten bewust wil verborgen houden en twijfels zaait omtrent de authenticiteit van zijn neergelegd rijbewijs, (ii) het weinig overtuigend is dat hij geen enkel document ter ondersteuning van de gebeurtenissen die aan de basis van zijn vertrek uit Syrië lagen, kan voorleggen, (iii) zijn geloofwaardigheid verder aangetast wordt door de vaststellingen dat hij weinig kan vertellen over de directeur die hij als chauffeur vervoerde en hij over de werkzaamheden van zijn bedrijf vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde, (iv) het weinig plausibel is dat enerzijds een man van zijn bedrijf verzoeker op het moment dat de problemen begonnen volledig zou inlichten over de activiteiten van de firma terwijl verzoeker eerder verklaarde dat er grote discretie was rond de activiteiten van het bedrijf, en anderzijds dat het neerschrijven van en het aan Qatar doorgeven van op de televisie vertoonde informatie illegaal zou zijn en zou leiden tot vervolging, (v) van hem kan verwacht worden dat hij op de hoogte zou willen blijven van wat er gebeurde met de andere arrestanten, hetgeen hij heeft nagelaten te doen ofschoon hij nog contact heeft met zijn familie in Syrië en verschillende van de arrestanten van zijn dorp of buurdorpen zouden zijn, (vi) hij niet weet welke de bestemming was van het vliegtuig dat hij in Damascus nam, en (vii) hem het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt kan bezwaarlijk volgehouden worden dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt.

Immers, zo verzoeker beweert Syrië te zijn ontvlucht omwille van de activiteiten van het bedrijf waarvoor hij werkte, dient te worden vastgesteld dat hij niet eens op een coherente wijze de activiteiten van het bedrijf kan toelichten. Zijn verweer dat hij slechts de chauffeur van het bedrijf was kan niet overtuigen vermits er toch wel een groot verschil is tussen een bedrijf dat handelt in computers en een firma die advertenties en brochures drukte en bezig was met archieven, wat dan meer lijkt op een drukkerij. Het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van de familieleden van de persoon die hij als chauffeur vervoerde is weinig relevant, doch dit belet niet dat aan zijn direct vluchtmotief, met name de inval door de criminele veiligheidsdienst in het bedrijf waarbij alle werknemers werden gearresteerd en de computers en documenten in beslag werden genomen en M. zei dat verzoeker onmiddellijk moest onderduiken omdat de firma eigenlijk militaire informatie van op televisie resumeerde en opstuurde naar Qatar, niet het minste geloof kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent het volgende gesteld: *“U stelde dat M.(...) u, toen hij u aanraadde onder te duiken, vertelde dat de firma militaire informatie doorgaf aan een firma in Qatar. Het komt allereerst merkwaardig over dat, in schril contrast met de elders in uw verklaringen aangehaalde discretie over de activiteiten van de firma, de tweede man van het bedrijf u op het moment dat de problemen begonnen plots volledig zou inlichten over deze activiteiten (gehoor, p. 7-8). Anderzijds komt het weinig plausibel over dat het neerschrijven en aan Qatar doorgeven van informatie die op de televisie wordt getoond illegaal zou zijn en zou leiden tot vervolging door de autoriteiten. De televisie is immers een publiek medium en de daarop getoonde informatie is voor eenieder vrij toegankelijk. Moesten de gestelde gebeurtenissen werkelijk hebben plaatsgevonden en hebben geleid tot een beschuldiging van spionage tegen u, kan daarenboven worden verwacht dat u op de hoogte zou willen blijven van wat er gebeurde met de andere arrestanten. U kon daarover echter geen enkele informatie geven, hoewel u nog contact onderhoudt met uw familie in Syrië en verschillende van de gearresteerden van uw dorp en van buurdorpen zouden zijn (gehoor, p. 16).”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om dit motief te weerleggen.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de andere in de bestreden beslissing opgesomde motieven omtrent het achterhouden van zijn paspoort en militair boekje, het afleggen van tegenstrijdige verklaringen over zijn paspoort, en het gebrek aan documenten over de gebeurtenissen die leidden tot zijn vertrek uit Syrië. Deze motieven worden door verzoeker evenmin weerlegd en worden derhalve gehandhaafd.

De Raad wijst er verder op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, alle elementen in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag. Derhalve kan de commissaris-generaal ook verzoekers ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de reisweg mee in overweging nemen bij zijn oordeel. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de precieze bestemming van zijn vliegreis vanuit Damascus naar Europa. Dat verzoeker reisde met een smokkelaar die zo veel mogelijk informatie wilde verborgen houden is een blote bewering die overige niet in overeenstemming is met de realiteit, vermits redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de vluchteling die met een smokkelaar en valse of vervalste documenten reist op de hoogte zal gebracht worden door zijn smokkelaar teneinde de pakkans zo klein mogelijk te houden vermits een individuele controle en ondervraging veelvuldig voorkomt bij de verschillende luchthavens. Waar hij nog stelt dat vluchtelingen vaak onder druk gezet worden om nooit te praten of informatie vrij te geven over de reisweg die zij hebben afgelegd om zo de smokkelaar niet te ontmaskeren, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een volledig en waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, met inbegrip van de door hem afgelegde reisweg.

2.8. Waar verzoeker zich beroept op het voordeel van de twijfel wijst de Raad erop dat dit slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager geloofwaardig is, wat in casu niet het geval is gezien bovenstaande vaststellingen. In hoofde van verzoeker kan geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde verzoekt om te vernietiging van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven

niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het aangevoerde middel is niet gegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS